

INTRIKY A VÁŠNĚ KRÁLOVSKÉHO DVORA

KRÁLOVÍ
OBLÍBENÍ

HAROLD GATUS

Intriky a vášně
královského
dvora

Královi oblíbení

Harold Gaius

Říkonín, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Říkonín
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 49. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Harold Gaius
Obálka a grafika © JPolc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-26-5 (epub)
ISBN 978-80-53005-27-2 (mobi)
ISBN 978-80-53005-28-9 (PDF)

Anotace

Roku 1579 skotský král James VI. začíná samostatně vládnout, doposud totiž jeho zemi místo něj řídili regenti, a k velké nelibosti lordů má blízké přátelství s o dvacet čtyři let starším skotsko-francouzským šlechticem Esmém Stuartem. Co všechno budou vznešení páni ochotni udělat, aby jejich přátelství, o kterém si někteří z nich myslí, že by mohlo být i něco víc, překazili?

O třicet pět let později, v srpnu roku 1614 Jamesovi, jenž je už nějakou dobu i anglickým panovníkem, padne na lovu v Apethorpe do oka téměř dvacetiletý George Villiers. Vladař, o němž je známo, že se rád pohybuje ve společnosti mladých a hezkých mužů, je jeho krásou velmi uchvácen a mladík se tak rychle dostane k anglickému dvoru. Ani jeden z nich však v té době netuší, že jejich setkání nebylo pouhou náhodou, ale součástí plánů odpůrců tehdejšího králova oblíbence Roberta Carra, hraběte ze Somersetu.

Jedná se o historický román s prvky LGBT.

*„Smutek nikdy nekončí, ale mění se. Jest to průchod, ne místo k pobytu.
Smutek není známkou slabosti ani nedostatku víry: jest to cena lásky.“*
Královna Elizabeth I. (vlastní překlad autora)

VAROVÁNÍ!

Tento příběh, stejně jako celá série Intriky a vášně královská dvora obsahuje scény, které nemusí být pro každého čtenáře přijatelné: jedná se zejména o velký věkový rozdíl mezi některými postavami, sex osob, které by v dnešní době byly pod hranicí zákona, ale v době, v níž se příběh odehrává, je toto normální. Dále obsahuje vraždy, násilí, znásilnění...

Autor doporučuje knihu pro čtenáře starší 18 let.

Předmluva

Milí čtenáři,

na začátek bych chtěl říct/upozornit, že v Anglii, Irsku a Skotsku v době, o které píšu, používali juliánský kalendář a nový rok začínal 25. března. Takto to v Anglii a Irsku fungovalo až do roku 1752, kdy došlo ke sjednocení kalendářů juliánského a gregoriánského. Skotsko začalo mít nový rok 1. ledna od roku 1600, ale juliánským kalendářem se taktéž řídilo až do roku 1752. Proto, aby nedocházelo ke zmatku v letopočtech, zavedlo se duální datování. Tudíž například poprava krále Charlese I. se konala 30. ledna 1648 podle starého stylu a 30. ledna 1649 podle nového stylu. Odpovídající datum v gregoriánském kalendáři je 9. února 1649.

Ve Francii se nový rok změnil na 1. ledna od roku 1564 a na gregoriánský kalendář přešla 9. prosince 1582. Další den byl 20. prosince 1582.

Vzhledem k této skutečnosti používám starý styl a juliánský kalendář i v tomto příběhu.

Na konci taktéž najdete seznam všech vystupujících postav a slovníček pojmů.

Váš

Harold Gaius

Prolog: Červen 1566 – červenec 1567

Skotské království

Hrabství Edinburghshire, Edinburgh

NASTAL večer, 19. června 1566, a královna Marie Stuart, jež, ač jako vládkyně skotská vládla, verzi francouzskou jména svého používala, seděla v posteli u sebe v komnatách v Edinburghském hradě, v náručí držíc děťátko, jež se jí ten den narodilo, ačkoliv slehnutí vůbec lehce neprobíhalo, vyčerpalo ji, přesto však štěstí pociťovala a z chlapce malého oči spustiti nedokázala. Rozhodla se jej na počest otce svého zesnulého, krále Jamese V., pojmenovati.

„James Stuart, vévoda z Rothesay,“ promluvila. „Veliký osud tě čeká. Ne pouze skotským, nýbrž i vládcem anglickým se staneš. Jednou získáme trůn Elizabethin. Věřím tomu. Na něj nárok máš, třebaže prastrýc můj, král Henry VIII., nás z následnictví vyňal. Jsi prapravnukem Henryho VII. jak ze strany mé, tak i z otcovy, víš? Pocházíš z krve nejen Stewartů, ale i Tudorů. A Elizabeth bezdětná jest, v tomto jsem ji převýšila.“

Panovnice políbila synka svého na čelo a následně jej předala kojné, aby jej nakrmila a pak chůvě odnesla, poté se do polštářů položila, a jelikož se unaveně cítila, zanedlouho usnula.

Hrabství Stirlingshire, Stirling

O přibližně roku půl později, 17. prosince 1566, se na hradě Stirling křtiny vévody z Rothesay konaly. K nelibosti velké bratra Mariina polorodého, Jamese Stewarta, hraběte z Moray, a šlechticů dalších, v obřadě katolickém proběhly. Nelíbilo se jim to hlavně proto, že ve Skotsku se kalvinismus vynášoval.

„Já jsem katolička, a syn můj se též jím stane,“ pronesla vladařka, když se ji hrabě z Moray snažil ke změně názoru přemluvit.

„Církev skotská ale reformovaná jest. Ty od víry své odstoupiti nechceš, budiž – Však domnívám se, že jakožto královna bys měla víru země své přimouti. – leč Jimovi z lardů nepřátelé nečín,“ odvětil, ale ona jej neposlouchala.

Za kmotry princovi šli: vládce francouzský, král Charles IX., jehož John III., hrabě z Ligny, zastupoval; panovnice anglická, Elizabeth, reprezentována Francisem Russellem, druhým hrabětem z Bedfordu; a Emmanuel-Philibert, vévoda ze Savoje, jenž místo sebe velvyslance Philiberta du Croca poslal, a pokřtili jej jako Jamese Charlese.

Hrabství Edinburghshire, Edinburgh

O měsíc a týdnů tři později, 10. února 1566, utrpěl následník trůnu ztrátu první. Otce jeho, Henryho Stuarta, zavraždili ve Starém proboštském domě v Kirk O'Field v Edinburghu. Ten den ráno tam prach střelný vybuchl a krále a sluhu jednoho mrtvé v sadu nedalekém našli, v důsledku exploze ale nezemřeli, někdo je buď udusil, nebo uškrtil.

Hrabě z Moray – a taktéž mnoho pánů vznešených – okamžitě Jamese Hepburna, čtvrtého hraběte z Bothwellu, o němž věděl, že miluje Marii, začal vinit. I ji samotnou podezřival, a to zejména kvůli domněnce, že také vůči hraběti z Bothwellu něco cítí. On sám však mezi pachatele možné rovněž patřil, protože všeobecně známo bylo, že Henryho nenávidí, stejně jako James Douglas, čtvrtý hrabě z Mortonů. Nakonec ale lidé obecně za odpovědného pouze hraběte z Bothwellu považovali a 12. dubna 1567 se konal soud jeho. Na žádost otce králova, Matthewa Stewarta, hraběte z Lennoxu, jej soudil parlament. Matthew chtěl odklad soudu, aby mohl důkazy o vině hraběte z Bothwellu získati, což mu nepovolili, a tak Jamese Hepburna, za nepřítomnosti hraběte z Lennoxu a bez důkazů proti němu předložených, po procesu sedmihodinovém obvinění všech zprostili.

Hrabství Stirlingshire, Stirling

O jedenáct dní později se královna nacházela ve Stirlingu. Dorazila tam před dny dvěma, neboť toužila vidět syna svého malého, již desetiměsíčního, jehož v březnu Annabell Murray, hraběnka Mar, s níž se přátelila, a manželovi jejímu, Johnu Erskinovi, hraběti Mar, předala, aby jej na hradě vychovávali.

„Již, madam? Nezdříte se déle?“ otázala se Annabell vladařky, s níž stála v komnatách princových a jež jí oznámila, že den následující ze Stirlingu odjede.

„Ráda bych, ale jest nutno se zítra zpět do Edinburghu vydati,“ odvětila dotazovaná a položila Jamese do kolébky. „Vyrazím hned z rána, nemusíte mne vyprovázeti, avšak brzy Jima opět navštívím.“

„Jak si přejete, Vaše Milosti.“

Hrabství Edinburghshire, Edinburgh

Panovnice přesně, jak se rozhodla, hned den druhý po rozhovoru s hraběnkou Mar, Stirling opustila, přesto se do Edinburghu až téměř za týdny dva navrátila. Cestou totiž potkala hraběte z Bothwellu, jenž na hrad Dunbar ji odvedl a s nímž do města hlavního přijela. O devět dní později, 15. května, se za něj v opatství Holyrood provdala. Svatba jejich – během níž nad branami paláce visely verše z Ovidia: *Mense malas maio nubere vulgus ait.*¹ a lidé si šuškali: „Chlípníci žení se v měsíci květnu.“ – se podle obřadů protestantských konala a královna při ní ženichovi svému titul vévoda z Orknejí udělila.

Marie věřila, že sňatek její jest podporován šlechtici, leč mylila se. Všichni, katolíky – Ti navíc považovali svazek za neplatný, protože rozvod Hepburnův neuznávali. – i protestanty, hlavně nejvíce šokovalo, že vzala si muže obviněného z vraždy chotě svého předchozího.

Hrabství Stirlingshire, Stirling

O ničem z toho však syn vladařčin ani ponětí neměl. Stejně jako nevnímal, když ještě tentýž měsíc do Stirlingu zavítal vévoda z Orknejí, jenž jej chtěl z hradu odvézti, proti čemuž se hrabě Mar postavil.

„Uvědomte si, laskavě, s kým hovoříte. Jsem panovníkem vašim!“ vztekal se manžel Mariin, leč ničemu tím nepomohl. Hrabě Mar se přesvědčiti nenechal.

„Její Milost si přeje, aby princ zůstal zde, a dokud od ní neuslyším nebo neobdržím potvrzení písemné, že do Edinburghu jej s vámi smím poslati, tak vám jej prostě nevydám.“

Vévoda s hrabětem ještě chvíli vedl spor, ale nakonec se vzdal, vyhoupl se do sedla oře svého a rozhněvaně odcválal pryč.

„Dobře, že jste mu jej nedal,“ objevila se za Johnem žena jeho, „kdo ví, co by s ním, s chudákem, udělal. Člověku tomu naprosto nedůvěřuji.“

„Já taktéž ne. Nechápu, co to tu Marii napadlo. Vzítí si jej! Vraha chotě svého!“

¹ Prostý lid říká, že je špatné se ženit v měsíci květnu.

Hrabství Haddingtonshire, Carberry Hill

Dny následující byly pro všechny napětí plné. Dvacet šest skotských *peerů* totiž proti vládce a vévodovi z Orknejské armády shromáždilo a 15. června se s nimi a se stoupenci jejich na poli bitevním u Carberry Hill setkali. Příznivci královny nesli praporek lva skotského, protivníci její transparent, jenž scénu vraždy Henryho Stuarta a Jamese malého plačícího znázorňoval a na němž stálo heslo: *Sud' a pomsti mou věc, ó Pane*.

Nakonec se ale nekonala bitva žádná, protože během vyjednávání mezi stranami oběma se síly vladařčiny zmenšovaly, jak muži dezertovali, ona sama se pak vzdala a vévoda z Orknejské uprchl.

Hrabství Kinross-shire, jezero Loch Leven

O měsíc a devět dní později, 24. července, seděla Marie v posteli v komnatě na hradě Loch Leven a přemýšlela. Poté, co kapitulovala, ji šlechtici odvezli do Edinburghu – Tam ji dav, příjezd její sledující, odsoudily jako cizoložnici a vražedkyni. – a v noci následující ji uvěznil v Loch Levenu, kde před dny třemi potratila. Čekala dítě s vévodou z Orknejské, s nímž ležela v Dunbaru ještě předtím, než manželé se stali.

A nyní jsem ztratila i korunu, pomyslela si, neboť od ní před chvílí odešli lardi, jež donutili ji ve prospěch syna jejího malého, teprve třináctiměsíčního, abdikovati.

Hrabství Stirlingshire, Stirling

Korunovace Jamesova o pět dní později v kostele Holy Rude ve Stirlingu proběhla. Trvala celkem hodiny tři a kázání při ní reverend John Knox vedl, krále držela hraběnka Mar, hrabě z Athollu nesl korunu čestnou, hrabě z Mortonů žezlo a hrabě z Glencairnu meč.

Biskup z Orknejské vládcu pomazal a hrabě z Athollu mu položil korunu na hlavu. Hrabě z Mortonů následně jménem vladařovým přísahu korunovační pronesl, čímž proces skončil a hraběnka Mar odnesla monarchu zpátky na hrad, kde jej od té doby podle pravidel církve skotské vychovávali, navzdory tomu, že matka jeho jej jako katolíka pokřtiti nechala.

Během obřadu se také přečetly tři listiny. První z nich svěřovala regentství v období nezletilosti panovníkovi do rukou hraběte z Moray, ve druhé se královna Marie vzdávala koruny a království a třetí jmenovala radu, jež vládnout spolu s hrabětem z Moray měla.

Kapitola 1.: Přítomnost: srpen 1614

Anglické království

Hrabství Northamptonshire, Apethorpe

„KDO jest ten chlapec v modrém?“ otázal se král James VI. a I. společníků svých dvou, sira Francise Bacona a Johna Grahama, čtvrtého hraběte z Montrose. Muže mladého, s vlasy kudrnatými, kaštanově hnědými, nakrátko střiženými, si teprve před chvílí všiml, uchvátil jej však natolik, že více se na nic jiného soustředit nedokázal, ani na lov probíhající, ježž on sám pořádal.

„George Villiers, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl John, šlechtic vysoký s očima zelenýma a vlasy mírně vlnitými, ebenově černými, jenž stejně jako panovník měl přízvuk skotský. „Syn venkovského gentlemana zesnulého, sira George Villierse.“

Vládce pohlédl na objekt zájmu svého a pak opět na hraběte z Montrose. „Podle toho, v šatu jakém oděn jest, pochybuji, že by pocházel z poměrů bohatých.“ *Byť v tom stále vypadá velmi krásně.*

„No, po smrti sira Villierse se rodině jeho příliš nedaří.“

„Rozumím.“ Vladař zrak zpátky na George upřel, ten po chvílce se otočil, a když uzřel, kdo se na něj dívá, zrudl a zase se odvrátil. On ale se sledováním nepřestal. Sice věděl, že nezdivořile jedná, leč pomoci si nedokázal. Pozorovaný se po době nějaké ještě jednou ohlédl, takže se usmál, čímž způsobil, že znovu zčervenal. *Musím jej poznati.* „Chci se s ním seznámiti!“

„Ihned se pro něj vydám, Sire,“ odvětil Francis, muž postavy menší, černooký, s vlasy rovnými, tmavými, skoro až černými, a plnovousem, než však slova svá mohl v činy proměnit, James řekl:

„Ne, počkati! Přiveďte jej k potoku, tam se s ním setkám.“

„Jak si přejete, Vaše Veličenstvo.“ Sir Bacon sklonil hlavu na znamení poklony a rozjel se úkol splnit.

George pozoroval přítele svého, Johna Eliota, mladíka vysokého, hnědovlasého, jenž na káň prolétající střílel, a přemýšlel. Na lov jej prokurátor generální Anglie a Walesu, sir Francis Bacon, pozval, ačkoliv on nechápal proč.

Vždyť pouze člověk obyčejný jsem, nevynikám ničím zvláštním, z důvodu jakého mne sem tedy vzal? zeptal se sám sebe již poněkolikáté, odpověď ale stále nenalézal. Potěšilo jej to však. Lhal by, kdyby opak tvrdil, jelikož

obvykle se událostí takových to neúčastnil. Naposledy před lety dvěma ve Francii, kde tehdy roky dva ve společnosti Johnově strávil a kam odjel na přání matčino. Chtěla, aby se naučil způsobům vybraným, také se tam zdokonalil v šermu a v tanci a získal znalost jazyka francouzského.

George se ohlédl, neboť si uvědomil, že pozorován jest, a uviděl muže staršího, s vousy a vlasy hnědými, oblečeného v šatu černém, draze vypadajícím, panovníka samotného. Zrudl a obrátil se zpět, pohled monarchův ale na sobě cítil dál. *Proč takto pohlíží na mne? Neznáme se a nezdvořilé jest upřeně na lidi cizí zíratí. Copak si vědom toho není?*

Snažil si vladaře nevšímát a soustředit pozornost svou na Johna, jenž šel pro káň úspěšně sestřelené, jenže marně, nakonec se na něj opět podíval. Vládce se usmál, v důsledku čehož znovu zčervenal a otočil se dopředu právě ve chvíli, kdy se John vrátil s úlovkem svým, jež mu ukazoval s radostí v očích oříškově hnědých a výrazem hrdosti ve tváři. „Výborně,“ pochválil jej, když v tom jej najednou oslovil sir Bacon, což způsobilo, že sebou trhl leknutím. „Můj pane?“

„Omlouvám se, neměl jsem v úmyslu vás vyděsiti, jsem zde jen proto, abych vás odvedl k potoku. Chce se totiž s vámi setkatí král.“

George vykulil oči. „Co prosím?“

„Ano, jest tomu tak, přeje si vás poznati. Pojedme tedy, nechati jej čekati příliš dlouho nezdvořilé jest.“

„Já... já ji-jistě...“

„Nemusíte se ničeho obávatí.“

„Ne? Vždyť se poprvé setkám s Jeho Veličenstvem.“

„Já vím, avšak věřte mi, on člověk hodný a milý jest.“ Prokurátor generální se na muže mladšího povzbudivě usmál a rovněž jako on pobídl koně k chůzi, přičemž přemýšlel. Velmi dobře si uvědomoval, že záměry, jež se spojenci svými, ohledně Jamese a George vymyslel, jsou vůči nim nespravedlivé, ale nešlo činiti jinak. Potřebovali monarchu z vlivu hraběte ze Somersetu dostati a George za patričního k účelu tomuto považovali. Byl totiž přesně dle vkusu panovníkova: mladý, krásný a chytrý.

I já sám bych jej chtěl poznati důvěrněji, přiznal v duchu, leč nahlas slova tato nevyjádřil, ani nesměl. Navenek vždy lásku pohlaví stejného odsuzoval a nemohl si skandál veřejný dovoliti, kdyby pravda napovrch vyplula. Navíc, pakliže by s Georgem spal, podvedl by choť svoji milovanou, což by si nikdy neodpustil. V tomhle netoužil napodobovat vladaře, jenž královnu neustále podváděl, čemuž on nerozuměl. Podle něj si od manžela chování takovéto nezasloužila. Nyní by se však dalo říci, že mu v nevěře napomáhám. Jenže nelze konati odlišně. Jedině přítomnost milence nového způsobí pád Somersetův.

Neměl bych ale Georgovi o záměru povědět? napadlo jej najednou. *Aby se připravil. Leč, jest asi lepší mlčeti. Nebude alespoň nucen lháti a něco předstírat. No, buď jak buď, ať dozví se o tom, či nikoliv, doufám, že krále neodmítne. Ostatně matka jeho se může myliti, muži jej možná vůbec nepřitahují, anebo... Co když se mu nezalíbí James samotný? Přec jen nevyčníká krásou přílišnou. A za další, George právě ve věku příhodném pro hledání nevěsty jest. Tedy, pokud již s někým není, nemusel se s tím lady Rayner svěřiti. Raději se jej zeptám.* „Poslyšte, chlapče, tak jsem si uvědomil, za pár dní již věku dvaadvacátého dosáhnete, to již čas na ženění máte.“

„Já vím,“ odpověděl George, přestože moc nechápal, proč se sir Bacon zabývá zrovna tímhle. „Doposud jsem však tu pravou nenalezl. Chci se totiž z lásky, ne pro peníze a postavení oženiti. Byť matka se mi určitě pokusí ženu z rodu bohatého najíti bez ohledu na přání mé.“

„Rozumím,“ přikývl Francis, a jelikož dorazili k potoku, stejně jako George seskočil z koně a poklonil se před monarchou, jenž tam již čekal ve společnosti hraběte z Montrose. „Vaše Veličenstvo, dovolte, abych vám představil George Villierse.“

„Vaše Veličenstvo.“ Uvedený hlavu na znamení úcty sklonil. *Hlavně se před ním nezahanbi, nebo jej něčím nedopatřením neuraz!*

„Georgi,“ usmál se vládce, zatímco prokurátor generální a hrabě z Montrose se vzdálili, aby jim alespoň zdání soukromí dodali. „Pohlédni na mne.“

Oslovený poslechl, tudíž si jej vladař mohl konečně pořádně prohlédnouti. Viděl, že má obličej srdcovitý, čelo vysoké, pleť porcelánově bílou a vousy žádné. *Ach, on jest tak nádherný. Do očí jeho bych se věčně vydržel dívat.* „Z blízkosti této jsi ještě krásnější, než jsem se domníval.“

George zrudl. „Děkuji.“ O královi se nedalo říci, že by vzhledově byl nějak pěkný, měl víčka oční povislá a nos velký, přesto jej považoval za docela přitažlivého.

Panovník ke společníkovi svému přistoupil blíže, jenže v té chvíli zavrával, takže se jej rychle zachytil, aby nespadl.

„Jste v pořádku, Vaše Veličenstvo?“ V hlase Georgově šlo jasně znepokojení slyšeti.

„Ano, jsem. Nestrachuj se,“ odvětil monarcha a v duchu proklel potíže s nohama, jimiž trpěl již od dětství. Chodit se až v pěti letech naučil, a i teď v dospělosti na nich občas nestabilní býval, kvůli čemuž se často o muže vedle sebe musel opírat.

James George, jenž opět sklopil zrak k zemi, uchopil pod bradou a přinutil jej se zase podívat na něj. „Oči tvé jsou krásné. Barvou svou připomínají mi vodu v moři,“ prohlásil, čímž způsobil, že znovu zčervenal.

„Děkuji.“

Vládce se usmál, a ačkoliv se snažil, nezvládl více odolávat a George políbil. Nejprve se jen lehce dotkl rty svými jeho a teprve po odezvě kladné polibek prohloubil.

Ach bože, on líbá naprosto výtečně, usoudil George poté, co se vzpamatoval z šoku prvotního, a přestože vnitřně věděl, že by měl, nijak se nebránil. Nedokázal to.

„Jsi nádherný.“ Vladař se od společníka svého odtáhl a přejel mu prstem po rtu spodním. „A já tě tolik chci,“ dodal a chystal se jej ještě jednou políbiti, jenže on v té chvíli od něj o několik kroků poodstoupil.

„Vaše Veličenstvo, já –“

„Vaše Veličenstvo!“

Oslovený frustrovaně zavrčel a zamumlal něco, z čehož George zachytil pouze „chvilku sám“, pak ohlédl se a uviděl Roberta Carra, hraběte ze Somersetu, šlechtice mladého s vlasy světle hnědými, knírem a bradkou, očima černýma, výrazem pyšným ve tváři krásné a náušnicí v uchu pravém.

„Sire,“ hrabě z koně seskočil a poklonil se, „asi bychom se měli vydati zpět. Brzy se setmí.“

Panovník se rozhlédl kolem. *Ach, ani jsem si nevšiml, že ten den tak rychle utekl.* „Pravda. Dejte tedy družině pokyn k návratu.“

„Jak si přejete, Vaše Veličenstvo.“ Robert znovu vysekl poklonu, vrátil se do sedla oře svého a ještě než se rozjel pryč, vrhl zlý pohled na George, jemuž vládce následně řekl:

„Pojed' se mnou.“

„Kam, Sire?“

„Do paláce. Tady v Apethorpe. Mohl bys v komnatách mých zůstatí přes noc.“ *O níž doufám, že ji spolu příjemně strávíme.*

George zavrtěl hlavou. „Ne.“ *Ne, ne, ne.*

„Ne? Proč ne?“

„No, já... já... já... Víte, já –“

„Georgi,“ přerušil James blekotání jeho. „Pověz, ležel jsi již někdy se ženou? Nebo s mužem?“

George, ač zaskočen, že se jej král tak napřímo ptá, přikývl. „Ano, ale...“

„Ale?“

„Ale já... já...“

„Co se děje?“

„Já...“ *Musím říci pravdu. Jinak odmítnutí mé nepochopí a já nechci, aby se urazil.* George se zhluboka nadechl a pronesl: „Měl jsem přítele. Daniel Summers se jmenoval. Byl starší než já, a já... zamiloval jsem se do něj a myslel, že city tytéž chová i on ke mně, jenže jsem se zmýlil. On... on... on mne...“

„Co?“ Vladař nechápal, proč společník jeho tak váhá, pak jej však možnost napadla. „Zneuctil tě?“

„A-ano... a já... já potom... uprchl jsem od něj a od té doby jsem jej neviděl.“

Ach bože, chudák chlapec. „Oh, jest mi moc líto, že sis utrpením takovým prošel, věz však toto. Já nejsem stejný. Neublížil bych ti a ani bych neudělal nic, co by se ti nelíbilo. Nikdy. V tomhle mi můžeš věřit.“ James George jemně po tváři pohladil a v té chvíli k nim opět přijel hrabě ze Somersetu, jenž oznámil:

„Všichni jsou již připraveni k odjezdu, Sire.“

„Dobře, vraťte se s nimi do paláce. Já tam dorazím později.“

„Ale co bezpečnost vaše?!“

Panovník se zamračil. „Já jsem se vyjádřil nejasně?“

„Ne, Vaše Veličenstvo.“ Robert hlavu na znamení poklony sklonil a ještě než odjel, pohlédl na George, jenž v očích jeho zahlédl vztek a jenž následně váhavě promluvil:

„Vaše Veličenstvo, dovolíte-li, vskutku byste neměl jezdit sám, pan hrabě –“

„Nepojedu sám, nýbrž s tebou. A támhle jest Bacon s Grahamem a rovněž tu jest stráž moje osobní.“

George sledoval směr pohledu monarchova a spatřil vojáky dva, jichž si předtím nevšiml. Uvědomil si, že taktéž jako Francis a John museli polibek jejich uzříti, tudíž znovu zrudl. *Bože, to ostudné jest. A co když se o tom někde zmíní? Ne, snad ne. Leč co jestli přec jen ano? Vždyť církev zakazuje chování takovéto. Nezdá se však, že král by si starosti dělal. Přesto –*

Pojďme se ještě trochu projeti, než vrátíme se do Apethorpe Hall,“ pronesl James, čímž společníka svého z myšlenek vytrhl.

„Jak si přejete, Vaše Veličenstvo.“ Muž mladý přešel ke koni svému, jenž se o kousek dál pásal, vyhoupl se do sedla a přešel zpět za vládcem, jenž již také na oři seděl.

„Zdá se, že se věci kloní k dobrému,“ poznamenal sir Bacon poté, co se stejně jako hrabě z Montrose rozjel za vladařem a Georgem.

„Ano,“ souhlasil John, sňal z hlavy klobouk a prohrábl si vlasy. „George krále patrně velice zaujal, což dobré jest, přec potřebujeme jej z vlivu Carrova dostat.“

„Já vím, ale říkal jsem si...“

„Co?“

„No, zdali se chyby nedopouštíme. Vždyť ovlivňujeme životy jejich, což nespravedlivé jest vůči oběma z nich. Navíc, ten chlapec jest ve věku, kdy nevěstu by si měl hledati, a ne rozptýlením pro panovníka býti.“

„Bacone,“ hrabě z Montrose si povzdechl, „záměr náš *jest* nutný a chybou není. Uvidíte, nakonec se ukáže jako prospěšný.“

„Jenže... Co jestli jej odhalí? Dokážete si představití hněv Jeho Veličenstva?“

„Neodhalí. Nemají jak,“ ubezpečil jej John a oba jeli dále mlčky, dokud Francis opět nepromluvil:

„Abych přiznal, nerozumím věci jedné.“

„Povídejte.“

„Mary Rayner až příliš ochotně nabídla syna svého pro účely naše. Nechápu ji. Z důvodu jakého tak učinila?“

„Z jednoduchého a velmi prostého,“ začal vysvětlovat hrabě z Montrose. „Získá-li George pozici nějakou u dvora – v což doufáme všichni – poměry jeho majetkové se zlepší, a tím i její. Jde jí totiž především o peníze. Já ji znám déle než vy, takže to mohu potvrditi a také vám povím, že něco podobného již jednou vykonala.“

„Cože?“ Prokurátor generální na Johna pohlédl s údivem v očích. „Kdy?“

„V roce šestnáct set devět. Tehdy, protože stejně jako teď po penězích toužila, se rozhodla chlapce toho využítí a zařídila, aby se setkal s Danielem Summersem –“

„Hrabětem z Lancasteru?“

„Ano. George ale o přičinění jejím netušil – na čemž se, hádám, nezměnilo nic – a zamiloval se do něj, leč Summers jej pouze kvůli vzhledu jeho chtěl.“

„Udělal mu něco?“

„Úplně jist si nejsem, myslím však, že ano.“

„Chudák.“ Francis se podíval na jezdce před sebou. Čím dál více litoval, že George způsobem tímto využívají. „Možná by bylo dobré ten záměr vskutku ukončiti.“

„Nikoliv. Navíc již jest pozdě přemýšleti takto, karty již rozehrané jsou.“

„Ale co jestli mu král ublíží? Nebo... co pokud od něj George uteče a on se kvůli tomu rozhněvá a potrestá jej? Nemohu –“

„Bacone, dosti! Zbytečně se obáváte. James mu nic neudělá. Vždyť sám vidíte, jak rozmazluje Carra. K Georgovi se určitě bude chovati způsobem stejným.“

„No, snad se nemýlíte,“ povzdechl si prokurátor generální a taktéž jako John pobídl oře k zastavení. Muži před nimi totiž provedli totéž a oni se chtěli ve vzdálenosti uctivé držet, aby jim alespoň zdání soukromí dodali.

„Jest ti chladno?“ otázal se panovník, neboť poté, co slezli z koní, zpozoroval, že se George trochu třese navzdory pláští oblečenému.

„No, docela ano,“ zněla odpověď, takže si okamžitě sundal oděv vlastní svrchní a přehodil mu jej přes ramena.

„Vaše Veličenstvo?“ George se nedokázal ubránit výrazu překvapenému, tohle neočekával.

„Co? Řekl jsi, že ti chladno jest a já chci, aby ses cítil dobře.“

„Tak děkuji.“

Vladař se usmál a pohladil společníka svého, jenž opět zrudl, po tváři. Považoval za roztomilé, když se červenal a nechápal, jak mu Daniel ublížiti mohl. Znali se sice jenom chvílku, leč již teď si troufl tvrdit, že si nezaslouží, aby se s ním jednalo zle a byl připraven jej chránit, kdyby se o to někdo pokusil. Natolik jej uchvátil. „Pojď.“ Vzal jej za ruku a zamířil k lavičce nedaleké, kde se oba posadili. „Tak mi o sobě něco pověz.“

„A co byste si přál vědět?“ George se více zachumlal do hezky hřejícího pláště monarchova, jež z látky příjemné ušili.

„Všechno. Pro začátek mi ale třeba prozrad', co obvykle děláš ve chvílích odpočinku?“

„Většinou čtu nebo maluji a často také jezdím na projížďky s bratrem svým.“

„Takže do společnosti moc nechodíš?“

„No... občas zajdu na tancovačku. Rád totiž tancuji.“

„Vskutku? Přijď tedy za čtrnáct dní v sobotu do paláce Placentia. Na ples.“

„Já?“ George vykulil oči.

„Ano. Či zde jest potíž nějaká?“

„Ne, není. Já přijdu. Jen jste mne překvapil. V životě by mne nenapadlo, že si mne někdy vůbec všimnete, natož abyste mne na bál svůj pozval.“

„Proboha, chlapče, jak by si tě mohl někdo nevšimnouti? Vždyť velmi krásný jsi.“

„Děkuji.“ Muž mladý již po několikáté zrudl.

James se usmál a dotaz další položil: „A co divadlo? Chodíš tam?“

„Naskytne-li se mi ta příležitost, což stává se zřídka, tak ano. Hry od Shakespeara se mi líbí nejvíce.“

„Vskutku? I mně.“

„A potkal jste jej někdy osobně?“

„Ano, jest... člověk docela zvláštní.“

„Já bych se s ním také chtěl setkat, v divadle jej již ale asi neuvidím. Prý z Londýna zpátky do Stratfordu odešel.“

„Slyšel jsem o tom,“ přikývl panovník. „A pověz, říkal jsi, že rád čteš, jaké knihy se ti líbí?“

„No... asi nemám oblíbené, čtu všechno.“

„To já převážně cestopisy, protože díky nim se na místa různá ve světě podívám. Jinak se nikam nedostanu. Vlastně, nepočítám-li stěhování ze Skotska do Anglie, tak toliko jednou jsem hranice království svého opustil.“

„Chápu.“

„A co ty? Navštívil jsi někdy zemi cizí?“

„Francii. Strávil jsem tam roky dva spolu s Johnem Eliotem.“

„Eliot jest ten mladík hnědovlasý, v jehož společnosti ses předtím nacházel?“

„Ano.“

„Mhm. Jste si blízcí?“

„Celkem ano.“

„Jest mezi vámi více než přátelství pouhé?“ zeptal se monarcha a poté, co na něj George překvapeně pohlédl, pronesl: „Asi ne, že? Vzhledem k události s Danielem.“

„Ne,“ přisvědčil George a opět zčervenal. *Proboha, proč mi pokládá otázky takové?* „Jsem jenom přátelé. Jemu se pouze ženy líbí a neví, že mně i muži. A ani se o tom dozvědět nesmí. Nechci jej ztratit, jelikož on lásku takovouto odsuzuje a... asi má pravdu... Jinak by církev jistě tento druh vztahů nezakazovala, kdyby nešlo o špatnost.“

„Ne, chlapče, přítel tvůj se mýlí a rovněž církev samotná. Láska nikdy špatná není a jest jedno, jestli jest mezi osobami pohlaví stejného neb opačného. Přec každý si zaslouží ji prožít, nemyslíš?“

George váhavě přikývl. „Asi ano.“

„Určitě ano.“ Vladař společníka svého jemně po tváři pohládl. „A co rodina tvá? Máš bratry či sestry nějaké?“ *Hloupost! Vždyť zmínil, že jezdí s bratrem na projížďky.*

„Celkem sedm. Pět starších, přičemž první čtyři nejstarší z manželství otceva předchozího pochází, a dva mladší. A měl jsem ještě jednu sestru, starší polorodou, jež bohužel dvacátého března roku loňského zemřela. Co rodičů mých týče se... otec již nežije, zesnul před devíti lety. Matka se nedlouho poté znovu vdala, leč manžel její, William Rayner, tentýž rok umřel, avšak v době současné se jí sir Thomas Compton dvoří.“

„Ztráta tvoje mne mrzí. Chápu, jak musel ses cítit. Já již přišel o spoustu blízkých. Otce zavraždili, tehdy sedm měsíců pouhých mi bylo, matku o roků dvacet později popravili, vinou vlastní jsem lásku svoji první, Esmého, ztratil a s Anne... No, Bůh se zřejmě rozhodl, že nám nedopřeje dětí mnoho.“

„Ach, to jest mi líto.“

„Děkuji,“ odvětil vládce a zamyslel se. Ačkoliv Marie Stuart zemřela až v dospělosti jeho, tak ji stejně jako Henryho Stuarta nikdy nepoznal. Nejprve ji totiž dvacet šest *peerů* skotských, již se obrátili proti ní a manželovi jejímu třetímu, Jamesovi Hepburnovi, vévodovi z Orkneji, věznilo na hradě Loch Loven a pak sestřenice otce jejího, královna Elizabeth, v Anglii, kam se jí povedlo utéci a kde nakonec o hlavu kvůli atentátu na panovnici přišla.

Monarcha si povzdechl a pohlédl na George, jenž opíral se o opěradlo la-
vičky a usínal. *Jsi nádherný*, pověděl mu nejprve v duchu a poté jej nahlas oslovil: „Chlapče?“

„Ano, Vaše Veličenstvo?“ George se královi přímo do očí tmavě hnědých podíval, vzápětí ale pohled opět rychle sklopil.

„Již jsi unaven?“

„No... trochu.“

„Dobře, již tedy pojedeme do paláce. Vlastně jsem již docela hladový. Co ty?“

„Také,“ přiznal muž mladý, rovněž jako ten starší vstal a zamířil ke koním. Nasedli na ně a následování sirem Baconem, hrabětem z Montrose a stráží vladařovou vyjeli směrem k Apethorpe Hall, kde hned na nádvoří potkali hraběte ze Somersetu.

Já snad špatně vidím. Proč, prokristapána, ten kluk má plášť Jamesův na sobě? otázal se hrabě ze Somersetu sám sebe vztekle. Již předtím v lese si všiml, že George panovníka zaujal, což se mu nelíbilo, neboť tím mohla být ohrožena pozice jeho oblíbence vládcova, a tudíž i moc, již díky tomu získal. Z důvodu toho s ním zůstával. Kvůli moci, ne z lásky, o čemž se však monarcha nikdy dozvědět nesměl. „Vaše Veličenstvo?“ poklonil se. „Proč jste bez pláště? Nastydnete.“

„Georgovi bylo chladno,“ odpověděl dotazovaný, přivolal k sobě služebnou, již poručil, aby pro hosta jeho komnatu připravila a pak se otočil na Roberta s dotazem, jestli jest hotová večere. Ten přikývl, poslal do kuchyně sluhu se vzkazem, ať podávají jídlo, a spolu s dvořany ostatními se přesunul do sálu hodovního. Tam si sedl po pravici krále, jehož místo se v čele stolu nacházelo a jenž po levici své posadil George, což hraběte ze Somersetu vůbec nepotěšilo.

Doufám, že se alespoň nějak zahanbí, přec jen, se způsobu dvorskými zkušenosti nemůže míti, pomyslel si milenec vladařův a posměšně se díval, jak se George snaží nerozhlížet se udiveně po místnosti. Z jednání jeho vytušil, že na přepych takovýto zvyklý není. *A já si milerád vychutnám, až udělá něco špatně.*

Hrabě ze Somersetu po celou dobu jídla muže druhého pozorně pozoroval, bohužel se však zklamání dočkal, George chování vybrané ovládal a nedal mu příležitost jedinou, kdy by jej mohl zesměšnit.

„Tak *Gude nicht*, chlapče krásný,“ pronesl panovník poté, co po večeři doprovodil George ke komnatě, v níž měl přespat, a vtiskl mu polibek jemný na čelo. *Přál bych si s tebou ještě setrvati.*

„Dobrou noc, Vaše Veličenstvo,“ odvětil George a opět se začervenal. „Přeji vám sny hezké.“

„Tobě také.“ Vládce se usmál a navzdory tomu, že s ním chtěl ještě zůstat, jej nechal do místnosti vejít a sám zamířil do síní svých, kde v ložnici spatřil u okna hraběte ze Somersetu státi. „Roberte?“

Šlechtic se k němu otočil a poklonil se. „Vaše Veličenstvo?“

„Co se děje?“ zajímal se, protože Robert zněl i vypadal rozhněvaně. Navíc v soukromí jej málokdy oslovoval formálně, vždycky jen „Jime“ nebo „Jamesi“.

„Domnívám se, že mne brzy určitě vyměníte.“

„Cože? Nechápu –“

„Nenalezl jste si snad dnes muže nového? Jak dlouho trvati může, než jej do postele vezmete a mne tím nahradíte?“

„Jestli máš na mysli George –“

„Jistěže jeho! Všiml jsem si zaujetí vašeho pro něj! Líbal jste jej! A nevrďte opak! Viděl jsem vás!“

„Okamžitě na mne přestaň hlas zvyšovati! A nepřerušuj mne! Uvědom si, s kým hovoříš! Ani jako milenec můj se vůči mně nesmíš chovati způsobem tímto, což ti opakuji již po několikáté!“ rozkřičel se vladař rovněž a přísně se na hraběte podíval, jelikož se však od něj odpovědi nedočkal, promluvil sám: „Laskavě se začni chovati rozumně! Není důvod žádný žárlivost projevovati!“

„Ne?! Vždyť... musím uznati – sice nerad – že Villiers jest velmi krásný. Nechtějte tedy po mně, abych nežárlil.“

„Roberte,“ vzdychl panovník. „Ty jsi taktéž nádherný. Hodně.“ *Ačkoliv George jest hezcí.* „A já tě miluji. Dovol mi ti to dokázati.“ Přitáhl si milence svého k sobě blíže a políbil jej.

Hrabě na okamžik zauvažoval, že jej odstrčí a bude dál spor vésti, nakonec se ale do polibků zapojil, vnkl muži druhému jazykem do úst a odtáhl se až, když se oba nadechnout potřebovali.

O něco později se James vzbudil v posteli, kam se během usmiřování vášnivého s hrabětem ze Somersetu přesunuli, a shledal, že Robert tam není, což jej vlastně ani nepřekvapilo. Milenec jeho s ním nikdy nesetřval přes noc, přestože mu několikrát říkal, aby zůstal.

Proč tak ale koná? Vždyť ví, že přeji si, abych se alespoň jedno ráno mohl vedle něj probuditi, otázal se sám sebe v duchu, překulil se na bok a zavřel oči. Na okamžik ještě zauvažoval, že zatáhne závěsy kolem lože, aby jej světlo ze svíček neobtěžovalo, pak si však úkon tento rozmyslel. Pociťoval po dni celém na lovu a milování s Robertem únavu, takže netrvalo dlouho, než znovu usnul.

Kapitola 2.: Minulost: říjen 1579

Skotské království

Hrabství Edinburghshire, Edinburgh

KRÁL James VI. seděl na koni svém a v doprovodu vojáků a několika *peerů* jel do paláce Holyroodhouse, přičemž pozoroval lidi v ulicích. Věděl, že tam jsou kvůli němu. Chtěli jej vidět a pozdravit. Jelikož ten den oficiálně do Edinburghu vstoupil, aby konečně vládu svou osobní zahájil, neboť do té doby za něj zemi regenti řídili. Trůn totiž zdědil v třinácti měsících pouhých poté, co matka jeho, královna Marie Stuart, 24. července 1567 z donucení lardů abdikovala.

„Vaše Milosti,“ pronesl regent již bývalý, James Douglas, čtvrtý hrabě z Mortonu, šlechtic vysoký, hnědooký, s vousy a vlasy hustými, šedivými, a stejně jako dvořané další a sloužící se poklonil, jakmile panovník dorazil na nádvoří, „vítejte v Holyroodhouse.“

Vladař v odpověď pouze přikývl a slezl z oře.

„Dovolte mi vás odvésti do komnat vašich. Po cestě si jistě odpočinouti po–“ Hrabě z Mortonu přerušil výstřel z děla z Edinburghského hradu, jenž byl sice očekáván, ale i tak způsobil, že většina lidí sebou trhla leknutím.

„Nestrachujte se, Sire,“ promluvil opět hrabě po doznění rány, protože se vládce poplašeně rozhlédl. „Nic se neděje. Jedná se jen o pozdrav a ohlášení příjezdu vašeho do města.“

„Chápu,“ odvětil monarcha a vtom si všiml muže, asi pětáctiletého, stojícího u vchodu do paláce. Měl vlasy medově hnědé, knír a bradku a na sobě oblečení modré. „Kdo jest to?“

Regent bývalý sledoval směr pohledu králova, a když uzel, koho myslí, zamračil se. „Esmé Stuart, šestý seigneur d'Aubigny. Pochází z Francie, jest bratrancem otce vašeho zesnulého, a co jest nejdůležitější, katolík, takže jest nutno dávat si pozor na něj. Církev země naší jest reformovaná, vyznáváme kalvinismus a čím více papeženců tady –“

„Přeji si seznámiti se s ním!“ skočil panovník hraběti do řeči hlavně proto, aby mu před poddanými jeho přednášku nedával.

„Ano, Sire. Pošlu jej do komnat vašich. Jak jsem chtěl říci před tím výstřelem, po cestě si jistě odpočinouti potřebujete a večer se budou oslavy v Dalkeithském hradě konati.“

„Dobře,“ souhlasil vladař a nechal se hrabětem z Mortonu odvést do síní svých, kde se poté, co si je prošel a vše si prohlédl, usadil v salónku, místnosti

větší s krbem, mnoha židlemi a stoly dvěma kulatými. Po chvilce se tam za ním dostavil seigneur d'Aubigny, jenž se poklonil.

„Jest mi ctí, že vás konečně mohu osobně poznati, Vaše Milosti.“ Esmé mluvil plynne skotsky, avšak s přízvukem francouzským.

„Seigneure.“ James se usmál a pozorně si přichozího prohlížel. Byl vyšší než on, leč ne o moc, měl obličej špičatý, pleť bledou a oči nebesky modré, jež zaujaly jej nejvíce. „Prosím, posad'te se.“

„Děkuji.“ Muž starší si sedl na místo nabízené u okna, zatímco jeden ze sloužících jim na rozkaz vládcův víno nalil.

„Povězte,“ začal monarcha, „slyšel jsem, že prý z Francie pocházíte, co vás tedy přivádí sem?“

„No, vlastně vy.“

„Já?“

„Ano, chtěl jsem vás poznati a taktéž otce mého zemi rodnou. Abych přiznal, jsem tu již od konce června, myslel jsem totiž, že se ujmete vlády osobní hned po dovršení roku třináctého.“

„Ach tak. Musí vám ale domov váš chyběti, ne?“

„Schází mi,“ přisvědčil seigneur. „Hlavně se mi stýská po ženě mé a dětech. Nepřijeli se mnou, protože synovi našemu nejmladšímu, Esmému, v době odjezdu mého teprve měsíce dva byly a my s Catherine nechtěli, aby ve věku takto nízkém cestoval.“

„Chápu.“ Král se napil vína a pronesl: „Máte prsten pěkný.“ Jednalo se o kroužek zlatý, jehož kámen tvořil smaragd.

„Děkuji. Jest od manželky mé. Nechala mi jej vyrobiti, když jsem odjížděl sem, abych na ni měl vzpomínku nějakou.“

„Rozumím.“ James sám netušil proč, ale moc se mu nelíbilo, že na Esmého ve Francii někdo čeká a že se tam nakonec patrně vrátí. Ačkoliv jej znal jen chvil pár, přál si, aby zůstal s ním.

Panovník se seigneurem d'Aubignym mluvil ještě asi hodinu, povídali si o všem možném, než jej propustil s tím, že si chvilku odpočine. Esmé se tedy poklonil a zamířil do komnaty své, mnohem menší než vládcovy, přesto také luxusní, posadil se ke stolu, jenž naproti posteli s nebesy a vedle komody stál, a počal přemýšleti. Vladař působil zvláště, vzhledově nevynikal krásou přílišnou, i tak jej ale způsobem určitým přitahoval.

Avšak nesmím se touhami hříšnými nechati ovládnouti. Přec již před lety jsem si slíbil, že si s mužem žádným již nezačnu. Nemohu to teď porušiti. Bůh by mne zase jistojistě potrestal, jako minule. A navíc, což jest mnohem

důležitější, jsem ženat, Catherine velmi miluji, nikdy bych si neodpustil, kdybych ji podvedl. Chování takovéhle by si ode mne nezasloužila.

Hrabství Edinburghshire, Dalkeith

O něco později stál Esmé u okna v sále tanečním v Dalkeithském hradě a pil víno, když jej najednou oslovil vládce, takže se k němu otočil a poklonil se. „Vaše Milosti?“

„Jdu se projít do zahrad a potěšilo by mne, kdybyste mne doprovodil.“

„Jak si přejete, Sire.“ Seigneur d'Aubigny odložil pohár poloprázdný na parapet a následoval monarchu ven.

„Jest zde hezky, že?“ otázal se James po pár okamžicích ticha.

„Ano,“ souhlasil Esmé, „líbí se mi tady.“

„A celkově ve Skotsku?“

„No, jedná se o zemi krásnou...“

„Ale?“

„Jest těžké býti tu cizincem a ještě k tomu katolíkem. Většina lardů mne kvůli víře mé nemá příliš v lásce, leč není se co diviti. Církev skotská reformovaná jest, nyní i mně samotnému se jako hloupost jeví, že jsem přijeti lepší očekával.“

Král přikývl. Mezi šlechtou ať *peery*, či tou nižší se sice katolíci vyskytovali, oproti těm kalvinismus vyznávajícím se však v menšině nacházeli. Pokud šlo o něj samotného, tak původně jej v obřadu katolickém pokřtili a až po abdikaci matčině dostal výchovu protestantskou podle přesvědčení církve skotské.

„No, teď si alespoň dokáží představit, jak hugenoti se cítí,“ opět seigneur d'Aubigny promluvil, „že nemají to lehké. Doposud jsem se tím totiž nezabýval.“

„Chápu,“ odvětil panovník a v té chvíli zavrával, takže jej Esmé rychle zachytil, aby nepadl.

„Jste v pořádku, Vaše Milosti?“

„Ano, jsem, nestrachujte se.“

„A jest vám dobře? Neměli bychom se vrátit do –“

„Ne, ne, já jsem v pořádku. Jen mne již od dětství trápí potíže s nohama a tohle se mi prostě občas stane.“

„Ach tak.“

„Seigneure, vskutku si netřeba dělati starosti,“ pronesl vladař, neboť v očích Esmého se stále znepokojení odráželo. „Povězte mi raději ještě něco o sobě. Odkud přesně pocházíte? Z Paříže?“

„Ne, ne. Já... rodina moje sice drží v městě hlavním dům, kde jsem se narodil a Catherine s dětmi v něm v době současné pobývá – přestěhovali jsme se tam krátce před odjezdem mým sem – avšak většinu života svého jsem strávil v Aubigny-sur-Nère.“ Esmé se při vzpomínce na domov usmál a vládce se nedokázal ubránit myšlence, že při tom vypadá velmi hezky. „Otec můj panství Aubigny po prastrýci svém, Robertovi Stuartovi, čtvrtém seigneurovi d’Aubigny, zdědil. Včetně dvou *château*... eh... no...“

„Paláců? Hradů?“ napověděl monarcha poté, co viděl, že muž druhý marně slovo příhodné hledá.

„Ano, děkuji, paláců jest asi nejlepší. Já... Umíte francouzsky?“

„Jste překvapen?“

„Asi bych neměl, že? Mohlo mi dojít, že vás řeč tuto učili, vždyť při jednání s velvyslanci ze zemí jiných ji ovládati potřebujete.“

„Přesně tak,“ přisvědčil James. „Avšak, prosím, vyprávějte dále.“

„Ach, ano, jistě. Jak jsem tedy říkal, otec můj po prastrýci svém panství včetně dvou paláců d’Aubigny a de la Verrerie zdědil. Bohužel, již jest ale také po smrti.“

„Chápu a... předtím v Holyroodhouse jste zmínil, že máte děti, leč více jste pouze o synovi svém nejmladším mluvil. Jmenuje se jako vy, že?“

„Ano, správně. Kromě něj čtyři další mám. Celkem tři dcery a dva syny. Nejstarší jest Henriette, pak Ludovic, Marie, Gabrielle a nakonec ten Esmé.“

„A máte bratry či sestry nějaké?“

„Želbohu žádné, avšak přítel dobrý můj, Matias Astier, jest pro mne téměř bratr. Známe se již od dětství a on vlastně se mnou přijel i sem. Leč v Edinburghu na rozdíl ode mne nepobývá, nýbrž cestuje po království. Chce o tom napsati. Píše totiž příběhy.“

„Ano? Tak doufám, že se s ním někdy potkám. Zajímají mne knihy a spisy různé, takže jsem zvědav na práci jeho.“

„No, myslím, že mne tady určitě navštíví, aby se rozloučil, až zpět do Francie pojede, tudíž v tu dobu byste se s ním setkali mohl.“

Král se na společníka svého podíval. „Jak dlouho zde setrvati zamýšlíte?“ zeptal se, a aniž by tušil proč, trochu doufal, že navždy.

„Já... O tom jsem ještě úplně nepřemýšlel. Jen jsme se s Catherine domlouvali, že až Esmé povyroste, připluje s dětmi za mnou. Proto vám ve chvíli této odpověděti nedokáži. Já sám zatím nevím.“

„Rozumím,“ odvětil James a všiml si, že si muž starší plášť k tělu přitáhl těsněji. „Jest vám chladno?“

„No, docela ano.“

„Dobře, tak se již vrátíme.“ Panovník se seigneurem v patách zamířil dovnitř hradu, z něhož v ten okamžik vyšel hrabě z Mortonu, jenž zamračil se, když spatřil, kdo vladaře doprovází.

„Vaše Milosti,“ hrabě z Mortonu se před vládcem poklonil, „právě jsem vás chtěl jítí hledati. Bude se podávati večere. Dovolte mi tedy do sálu hodonního vás odvésti.“

„Jistě.“ Monarcha spolu s Esmém následoval hraběte do jídelny, kde si sedl do čela stolu a seigneura d'Aubigny si posadil po pravici své, což hraběti z Mortonu pouze radost malou způsobilo.

„Ne, ne, já jsem v pořádku. Jen mne již od dětství trápí potíže s nohama a tohle se mi prostě občas stane,“ vysvětlil král a zadíval se na seigneura d'Aubigny. Ten mu pohled oplácel, pak se k němu sklonil a políbil jej.

James nejprve šokem ztuhl, nakonec se však do polibků zapojil.

„Seigneure –“ začal vladař, jakmile se od sebe odtáhli, oslovený jej ale přerušil:

„Prosím, Sire, chci vás. Potřebuji vás.“

„Já...“ Panovník polkl. „Dobře, ale... měli bychom někam do soukromí jítí.“

S tím Esmé souhlasil, vzal jej za ruku a odvedl dovnitř Dalkeithu, kde jej v ložnici v síních vládcových okamžitě počal svlékati. „Jste nádherný,“ zašeptal, takže se monarcha začervenál.

„Já...“

„Pšt.“ Muž starší tomu mladšímu prst k ústům přiložil. „Nic neříkejte.“

Seigneur d'Aubigny se probudil v jedné z komnat v Dalkeithském hradě a podíval se vedle sebe, leč nikdo se tam nenacházel. V posteli ležel sám. Jednalo se pouze o sen, tudíž si oddechl. Nemohl však uvěřit tomu, co se mu zdálo.

Proboha, ovládej se trochu! Nesmíš podlehnouti touhám hříšným a znovu vztah zakázaný zahájiti! Navíc jsi ženat! Catherine si nezaslouží, abys ji podvedl! Neopomíjej pravdu tuto!

Hrabství Edinburghshire, Edinburgh

„Seigneure?“ oslovil král Esmého poté, co se téhož dne odpoledne do Holyroodhouse vrátili.

„Vaše Milosti?“

„Mám pro vás návrh takový. Potřebuji gentlemany z ložnice nové a rád bych místo jedno nabídl vám.“

„Mně?“ Esmé vykulil oči.

„Ano, vám.“

„No, já... děkuji, ale... Vždyť mne pořádně neznáte a... a patřím ke katolíkům –“

„Já vím. Jsem si vědom vyznání vašeho a taktéž délky známosti naší, přesto se domnívám, že vám důvěřovati mohu natolik, abych vás do pozice této jmenoval.“ James neměl víru svou v Esmého nijak podloženou, šlo pouze o pocit. „Takže? Co mi odpovíte?“

Řekni ne. „Vaše Milosti, jest mi ctí přijmouti.“ Zatraceně! Co to děláš?! Proč jsi souhlasil? Teď budeš často v blízkosti jeho. I v soukromí! Co když tedy nedokážeš touhy své ovládnouti? Jsi hlupák!

„Výborně,“ usmál se panovník, vskutku jej potěšilo, že seigneur d’Aubigny neodmítl. Chtěl jej mít blízko sebe.

Kapitola 3.: Přítomnost: srpen 1614

Anglické království

Hrabství Northamptonshire, Apethorpe

GEORGE probudily paprsky sluneční na obličej jeho dopadající. Protáhl se, otevřel oči a zmateně se rozhlédl. Nenacházel se doma v ložnici své – v ní by v posteli s nebesy tak pohodlné neležel – nýbrž v jedné z komnat v paláci Apethorpe Hall, kam jej den předchozí král James samotný přivedl.

Panebože! zasténal a rukama si zakryl obličej, když vzpomněl si, co mezi ním a vladařem se u potoka stalo. *Co jsem to udělal?! Líbati se s králem sice skvělé bylo, lhal bych, kdybych něco jiného tvrdil, ale... Vždyť jest panovníkem mým! A jest ženat! Nemohu v případě žádném dovoliti, aby se toto opakovalo! Ačkoliv, přál bych si, aby mne znovu políbil. Vskutku jest velmi dobrý v tom a... Ach ne! Ne! Nesmím uvažovati způsobem tímto! Ne! Raději již pojedu domů, rozhodl se nakonec, vylezl z postele a poté, co se ustrojil, zamířil do stájí vyzvednout si koně svého. Měl sice hlad, věděl ale, že učiní nejlépe, odjede-li co nejdříve, jelikož jistotu, že by dokázal Jamesovi odolat, kdyby jej zatoužil opět políbit, postrádal.*

„Georgi!“ uslyšel najednou. V první chvíli se lekl, že jej volá monarcha, naštěstí se však zmýlil, šlo o sira Bacona.

„Můj pane?“

„Již odcházíte?“

„Ano, já... musím již domů jeti.“

„Chápu. Jen... zaslechl jsem, že Jeho Veličenstvo vás včera na ples pozvalo.“

„Ano.“

„Takže mne napadlo, zda byste nechtěl v pátek před tím přijíti ke mně domů na večeři a případně tam i přes noc setrvat, pokud byste potřeboval. I když asi zůstanete u sestry své, že?“

„No, patrně ano. Ona mne stejně již před několika dny zvala, abych k ní zase brzy zavítal. Doposud jsem jí neodepsal, udělám to tedy zítra... Ale na tu večeři přijdu. Děkuji za pozvání.“

„Výborně, domluveno,“ usmál se Francis, pak se s mužem mladším rozloučil a vydal se do jídelny, zatímco George se opět ke stájím rozešel.

Zhruba o dvě hodiny později se i vládce probudil a ihned poté, co se nasnídal a s pomocí hraběte ze Somersetu, jenž nejen milencem, nýbrž i jedním z gentlemanů z ložnice jeho byl, se oblékl, zamířil za hostem svým, což Robertovi pouze radost malou způsobilo. Když však zaklepal na komnatu, v níž George strávil noc, nedočkal se odezvy žádné. *Asi ještě spí*, napadlo jej, takže pootevřel dveře a nakoukl dovnitř jen, aby zjistil, že tam nikdo není. *Tak již šel asi na snídani anebo se tady někdy pohybuje, protože by určitě bez rozloučení palác neopustil, že?* uvažoval a vydal se do sálu hodovního, před nímž hraběte z Montrose potkal. „Neviděl jste George?“ otázal se jej.

„Již odjel, Vaše Veličenstvo.“

„Již odjel?“ zopakoval vladař, jako kdyby Johnovi nerozuměl.

„Ano, zpravil mne o tom sir Bacon.“

Tak přec se nerozloučil. Ale proč? Možná... možná se již se mnou setkati nechce kvůli činům mým včerejším. Asi jsem jej neměl líbatí. Leč nevěděl jsem o minulosti jeho. Musím se však ujistiti, že jest v pořádku. Jenže jak? Napsati mu? Ne, počkati, vždyť ani netuším, kde bydlí a –“

„Sire? Děje se něco?“ Hlas hraběte z Montrose krále z myšlenek vytrhl. Zmateně se na něj podíval. Vůbec netušil, na co se jej ptal. Chtěl jej tedy požádat, aby dotaz svůj zopakoval, když vtom dostal nápad.

„Grahame, řekněte, vy George znáte, víte tedy, kde žije?“

„Ano, v Goadby Marwood, což odtud asi třicet mil daleko jest.“

„Dobře,“ odvětil panovník a bez slova dalšího zamířil napsat Georgovi list, jež následně předal poslovi s tím, aby počkal na odpověď.

Hrabství Leicestershire, Goadby Marwood

Tentýž den večer byl George již zpátky doma, seděl u sebe v ložnici a zapisoval si do deníku, jež si vedl již skoro deset let, co se mezi ním a monarchou v Apethorpe stalo, když se zaklepaní na dveře ozvalo.

„Dále,“ pronesl a vzápětí dovnitř vstoupila žena postavy menší, s vlasy kudrnatými, kaštanově hnědými, očima zelenomodrými a pletí olivovou, sestra jeho mladší, takže ze zdvořilosti vstal. „Susan.“

„Tohle ti právě přinesl muž nějaký. Neznám jej, ale podle té pečeti soudím, že jedná se o posla královského,“ oznámila a podala mu dopis jakýsi.

S „děkují“ si jej od ní vzal, otevřel jej a začel se do obsahu:

Chlapče drahý, krásný,

bezpochyby jsi z listu mého překvapen, leč musel jsem ti napsati, abych se ujistil, že v pořádku jsi. Odjezd tvůj bez rozloučení vzbudil ve mně obavy, že

mne již viděti nechceš, neboť jsem ti činy svými včerejšími Summerse připomněl, což mne mrzí, a snad smím doufat v odpuštění tvé.

Rád bych se též zeptal, zda souhlas tvůj s účastí na plese stále trvá, byť plně pochopím, odmítneš-li.

Pošli mi odpověď po poslovi mém, jehož pověřil jsem, aby na ni počkal.

James R

Apethorpe, 7. 8. 1614

George dočetl a podíval se na Susan, jež se okamžitě otázala: „Jest od Jeho Veličenstva? Co ti píše?“

„Zve mne na bál,“ zalhal, neboť věděl, že jí nemůže pravdu říci. Nestál o přednášku její, že líbání mezi osobami pohlaví stejného špatné jest.

„Zve tě na bál?“ zopakovala po něm s údivem v očích. „Proč? Tedy ne, že bych ti to nepřála, ale... Počkej, kde ses s ním seznámil?“

„Na lovu v Apethorpe.“

„A jaký jest?“

„Docela milý.“

„A dál?“

Povzdech si. „Susan, prosím, jsem unaven, z Apethorpe sem dlouhá jest cesta, a musím ještě královi odepsati.“

„No dobře. Půjdu. Slíb mi však, že zítra mi o něm povíš, a také o tom lovu.“

„Slibuji,“ přikývl a poté, co sestra jeho odešla, si zpátky ke stolu sedl a do psaní odpovědi pro vladaře se pustil.

Vaše Veličenstvo,

prosím, neobávejte se. Já v pořádku jsem a omlouvám se velice, že ráno bez rozloučení jsem palác opustil.

Na chvíli zaváhal a zauvažoval, co uvést za důvod má.

Nejste tím vinen vy. Já jsem jen již prostě domů jeti potřeboval. Víte, pravda jest, že mně se vlastně líbilo, když jste mne líbal.

Co plesu toho týče se, tak tam přijdu, jak slíbil jsem vám.

S úctou

George Villiers

Goadby Marwood, 7. 8. 1614

George dopsal, pak si po sobě dopis ještě pro jistotu přečetl, složil jej a odnesl ven poslovi, jenž následně okamžitě odcválal na oři svém pryč.

Hrabství Northamptonshire, Apethorpe

Den další James netrpělivě čekal, až posel, jehož poslal do Goadby Marwood, dorazí, neboť již toužil znát odpověď Georgovu.

Doufám jen, že kladná bude, že neodmítne mne a na bál přijde, protože já jej opět spatřiti chci. Přeji si zase potkati se s ním. Jest tuze nádherný, přemýšlel, zatímco seděl u sebe v kabinetu, když v té chvíli do místnosti vstoupil hrabě ze Somersetu, jenž k němu měl přístup neomezený a jenž poté, co se poklonil, mu podal list jakýsi se slovy:

„Tohle vám právě přišlo, Sire.“

Panovník psaní okamžitě rozložil a začel se do obsahu:

Vaše Veličenstvo,

omlouvám se velice, že ráno bez rozloučení jsem palác opustil, nechci, abyste si vyčítal cokoliv, pravda však jest, že se strachuji. Kvůli tomu, co se stalo. Připomněl jste mi Daniela, což i důvodem, proč nepřijdu na ten ples, jest. Víím, že účast svou jsem přislíbil, leč prostě dostaviti se nemohu. Nehněvejte se na mne, prosím.

S úctou

George Villiers

Goadby Marwood, 7. 8. 1614

Vládce dočetl a smutně si povzdechl. *Tak přec jsem jej vyplašil. Ach ne, ne. A teď jej již neuvidím... Ne! Já se s ním zkrátka musím znovu setkati. Co mám ale udělati, aby mi odpustil a abych jej opět nevyděsil? Jest mi jasné, že na něj hlavně naléhati nesmím a –*

„Jíme?“ Hlas Robertův monarchu z myšlenek vytrhl. „Co se děje?“

„Nic.“ Vladař otevřel zásuvku horní u stolu s cílem do ní dopis schovat, jenže muž mladší mu jej vzal dříve, než tak učinit stačil.

„Vy jste pozval kluka toho na bál?!“ vykřikl Robert, když si psaní přečetl, a v očích jeho se vztek objevil.

„Já si tam mohu zváti, koho chci. A nezvyšuj na mne hlas! Nezapomínej, že jsem králem tvým!“ Panovník hraběti list zase sebral.

„To sice jste, avšak opomináte, že já jsem ten, kdo noc každou vám dává tělo své. Já, ne Villiers. Já jsem ten, kdo vás miluje.“

„Miluješ mne?“

„Ano, víím, neříkám slova tato často, ale jest tomu tak, miluji vás.“

„Proč tedy se mnou nikdy v noci po milování našem nezůstaneš? Napadlo tě někdy, že bych si přál se vedle tebe alespoň jedno ráno probuditi?“ James tohle původně neměl v úmyslu řešit, věty z něj šly samy.

„Jime, já...“ Hrabě ze Somersetu se rychle snažil vymyslet odpověď. „Odchody moje noční předmětem sporu tohoto nejsou. Ten vznikl kvůli Villiersovi. On potíží jest.“

„Potíží? Já jej za potíž nepovažuji. Ty žárlíš. Byť vskutku zcela zbytečně. Spokojen můžeš býti. Odmítl mne.“

„Což jen dokazuje, že si pozornost vaši nezasloužil. Pozval jste jej na ples, přestože pouze člověk obyčejný jest a on se rozhodl nepřijíti. Kdo by se takhle zachoval? Snad pouze blázen.“

„On není blázen!“ zařval monarcha, čímž překvapil nejen Roberta, nýbrž i sebe, jenže v té chvíli jej prohlášení milencovo prostě roztrpčilo.

„Dobře, jest zřejmé, že rozhořčen jste, čemuž rozumím, na místě vašem bych se také hněval. Tudíž vás teď o samotě nechám a přijdu za vámi večer.“

„Nechod’.“

„Co prosím?“

„Nechod’. A nyní odejdi! Netoužím s tebou mluvití více.“

„Jak si přejete,“ odsekl Robert a poté, co se poklonil, odešel pryč, zanechaje tam vládce v myšlenkách zabraného.

Hrabství Leicestershire, Goadby Marwood

Přibližně v tutéž dobu, kdy vladař s hrabětem ze Somersetu hovořil, George na zahradě u domu rodiny své maloval obraz hradu Belvoir a přemýšlel. Stále nedokázal přestat uvažovat o líbání s panovníkem, a ačkoliv si neustále připomínal, že znovu se to již nesmí státi, vnitřně po opaku toužil.

„Georgi?“ uslyšel najednou hlas sestry své, takže sebou trhl leknutím.

„Susan.“

„Omlouvám se, nechtěla jsem tě vyděsiti,“ pronesla a posadila se na lavičku. „Včera jsi mi slíbil, že mi dneska o králi a o tom lovu povíš. Jaký tedy jest?“

„Docela milý a také ohleduplný. Bylo mi chladno a on mi plášť svůj půjčil,“ odpověděl a všiml si, že se zamračila. „Co jest špatně?“

„Domnívám se, že by sis měl pozor dávat.“

Zmateně naklonil hlavu na stranu. „Nějak nechápu...“

„Kvůli Jeho Veličenstvu,“ začala vysvětlovat, „jak jsi jej teď zmínil, úplně ti oči zazařily přesně jako dříve, když hovořil jsi o Danielovi.“

„Co tím myslíš?“

„No tak, nepředstírej nevědomost. Jest mi známo, že vztah váš se neomezoval pouze na přátelství.“

„Cože? Jak –“

„Slyšela jsem rozhovor matky s Elizabeth a Johnem, tudíž vím také, co ti udělal.“

„Tohle nechci probírat.“

„Rozumím. Já se ti jenom snažím říci, ať ohledně krále opatrný jsi. Pamatuj, co stalo se se Summersem a nenech se od něj opět líbat.“

Georgovi štětec z ruky vypadl. „Odkud –“

„Zaslechla jsem hraběte z Montrose, jak poznotek tento matce naší sděluje.“

„Cože? On nás navštívil? Kdy?“

„Dorazil ráno, ještě jsi spal, a poté hned zase odjel.“

„Já... Já... Nechápu, proč by jí o tom vyprávěl?“

„Nepopíráš tedy, že ses s Jeho Veličenstvem líbal?“

„Ne, vždyť již stejně pravdu znáš.“ *Jen doufám, že mne nyní neodsoudíš.*

„A proč ses mi s tím, že líbí se ti muži, nesvěřil?“

„No, proč asi? Obával jsem se, že to nepřijmeš.“

„Georgi,“ povzdechla si. „Copak mne neznáš? Neodsuzovala bych tě. Ano, nadšena nejsem, však bratr můj jsi a já tě miluji. Jen si dávej pozor, ať nestane se ti něco zlého.“

„Král by mi neublížil.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Protože mne o tom ujistil a také přísahal, že by neučinil nic, co by se mi nelíbilo.“

„Možná není nápad dobrý důvěřovati mu. Ano, jest král, přesto nemusí slovo své dodržeti. Navíc jde i o hraběte ze Somersetu.“

„Proč o něj?“ podivil se.

„Ty jsi snad neslyšel, že prý jest milencem Jeho Veličenstva? Mohl by žárlit.“

„Já... Za prvé, nemůžeš brát s vážností vše, co povídá se a za další, i kdyby se klevety tyto na pravdě zakládaly, tak nemá důvod mi něco udělati. Jen jsem se s králem líbal, což již nikdy opakovati se nebude a milencem jeho se nestanu.“

„Jsi si jist?“

„Ano.“ *Ne, vlastně ne.*

„No dobře. Přesto ale raději opatrný buď. I s ohledem na církev. Nezapomínej, že druh vztahů tento zakázán jest.“

„Jsem si vědom toho,“ odpověděl, zvedl ze země štětec a opět začal malovat, přičemž přemýšlel. *Takže matka ví, co se stalo, přesto se k tomu nijak nevyjádřila. Podivné. A proč sem vlastně hrabě z Montrose přijel? Jen aby jí pověděl, že jsem se s králem líbal? Vždyť jest sem cesta dlouhá, avšak kdyby na návštěvu přijel, děle by se zdržel. A co že se na lovu vůbec nezminil,*

že sem pojedje? Přec jsme se tam viděli. I když možná zapomněl... Ne, na tom celém cosi podivného jest a já musím zjistiti co. Jenomže jak? Koho bych se mohl zeptati? Sira Bacona? Prozradil by mi však pravdu, pokud –

„Georgi?“ Hlas Susanin z myšlenek jej vtrhl.

„Ano?“

„Posloucháš mne?“

„Jistě, povídala jsi, že... Ne, omlouvám se, zamyslel jsem se.“

„Všimla jsem si,“ pronesla a zastrčila si pramen vlasů kaštanových, jenž uvolnil se jí z drdolu, za ucho. „Říkala jsem, že by sis asi měl již nevěstu začíti hledati. Jsi již ve věku na ženění. Co třeba Ella Lipton? Jest krásná a bohatá a nadto ji znáš, takže by sis nebral nikoho cizího.“

„Susan,“ povzdechl si. „Nebud' jako matka, prosím. Ano, Ella jest sice milá a hezká, leč nemiluji ji a já se toužím z lásky oženiti.“

„Dovol, abych ti připomněla, že sňatek můj s Willem taktéž dohodnut byl a jsme spolu šťastní.“

„Jenže já vím, že mne by štěstí minulo.“

„Nemůžeš přemýšleti způsobem tímto. A kromě toho, jestliže nechceš, aby ti manželku vybrala matka, tak se snaž sám si ji najíti.“

„Já se snažím, leč snadné to vůbec není.“

„Ale jest. Vždyť jsi hezký – A netvrď, že ne. Lidé z vesnice o tobě totéž usuzují. – ženy o tebe tedy zájem projevovati musí. Stačí jen, abys místo čtení či malování, šel někam do společnosti. Na tom plese bys mohl někoho si najíti. Určitě se tam spousta dívek a žen krásných objeví, jistě se ti zalíbí nějaká z nich.“

Než stihl George odpovědět, přiběhl k nim chlapec malý, šedooký, syn čtyřletý Susanin, Basil, jenž stejně jako matka a strýček jeho vlasy kaštanově hnědé měl, avšak na rozdíl od nich rovné. „Mamí!“

„Copak, zlatíčko?“

„Mary spadla a brečí a chůva se stará o George.“

Susan tedy za dcerou svou zamířila, nechajíc Basila s bratrem svým.

„Co to maluješ?“ otázal se hošík po chvíli.

„Hrad Belvoir.“

„A proč?“

„Jelikož se mi líbí.“

„A proč?“

„Protože jde o stavbu pěknou.“

„Aha, a kdo tam bydlí?“

„Hrabě z Rutlandu.“

„Toho neznám. Kdo –“

„Basile, běž si hráti a neobtěžuj strýčka!“ Přistoupil k nim muž vysoký, černoooký, s vousy a vlasy tmavými, otec chlapcův, sir William Feilding.

„Ale já chci, aby si se mnou strejda George hrál.“

„Basile!“

„To jest v pořádku. Já si s ním budu hráti.“

Hoch malý vykřikl radostí a rozběhl se dovnitř domu pro míč.

Zatímco syn její čas se synovcem svým trávil, lady Mary Rayner, žena pětáctýřicetiletá, postavy střední, vešla do ložnice jeho, kde ze stolu si dopis vládcův vzala a přečetla si jej.

Doufám, že pozvání neodmítl, pomyslela si a vrátila list, odkud jej sebrala. Musím se jej nějak nenápadně zeptati. Jest však dobře, že krále zaujal. Ted' jen, aby si udržel pozornost jeho. Nejlépe učiní, když dobu nějakou ve Westminsteru, v blízkosti Jamesově, stráví. Asi mu navrhnou, aby přijal pozvání Elizabethino a pár dní u ní zůstal. Jistě sestru zase rád uvidí.

„Matko?“ Ve dveřích se najednou objevil bratr Georgův a Susanin starší. Ten stejně jako oni vlasy kudrnaté, kaštanově hnědé měl, ale oči šedivé po lady Rayner.

Trhla sebou leknutím. „Johne? Co tady děláš?“

„Přišel sir Compton,“ oznámil tónem, jímž dával jasně najevo, že z toho nadšen příliš není. On ani George se Susan si jej totiž příliš neoblíbili, protože hodně pil. Naopak Christopher, syn Maryin třetí, si s ním rozuměl.

„Ano, děkuji,“ odpověděla lady Rayner a za návštěvou svou se vydala.

Zajímalo by mne, co tam pohledávala, že, i když jenom na pár chvil, se provinile zatvářila, zauvažoval John a zamířil po schodech do přízemí, kde u dveří vstupních potkal Christophera. „Kam jdeš?“

„Tam, kam chci,“ odsekl Christopher. Od bratrů a sestry své se odlišoval nejvíce. Měl vlasy rovné, ebenově černé po matce, oči oříškově hnědé a na rozdíl od Johna a George si vousy nechal narůst. Taktéž byl ze všech nejmenší, ačkoliv lady Feilding jej jen o palců pár převyšovala.

„Doufám, že zase nejdeš někam pít.“

„Nestarej se. Pro jednu bys ale možná mne přestatí řešiti mohl a spíše na George se zaměřiti.“

„Co tím myslíš?“

„Před chvíli se Susan rozhovor dosti zvláštní vedl. Nevšimli si mne, jinak by bezpochyby nehovořili dále, avšak abych přiznal, překvapen jsem. Něco takového bych do bratra našeho neřekl.“

„O čem to mluvíš?! A přestaň se v hádankách vyjadřovati!“

„No dobře, netřeba hned hlas zvyšovati.“ Mladší z dvojice přítomných si nasadil klobouk. „Slyšel jsem, že líbí se mu i muži kromě žen. I s Danielem hranici přátelství překročili, on mu však ublížil nějak, a proto tenkrát utekl od něj. A líbal se s králem.“

„Cože?“ John vykulil oči. „Tohle jistě pravda není.“

„Když nevěříš mi, tak zeptej se jej sám, uvidíš, co ti odpoví,“ odvětil Christopher, vzal si plášť a odešel pryč.

Nejstarší z bratrů Villiersových zůstal koukat na dveře zavřené a přemýšlel. Vůbec nevěděl, co o sděleních těchto usuzovati. *Christopher jest sice často opilý a nesmysly mluví, toto by si snad ale nevymyslel. Avšak George by se mi snad svěřil. Vždycky se mi se vším svěřoval. Byť pravda jest, že mi vlastně nikdy neprozradil, co mezi ním a hrabětem z Lancasteru se stalo, proč přátelství jejich skončilo, takže možná, že... Musím si s ním pohovořiti a nejlépe ještě dneska. Anebo ne, až zítra. Pozvu jej na projížďku a při ní si s ním promluví, rozhodl se nakonec a rovněž jako předtím Christopher zamířil ven.*

